

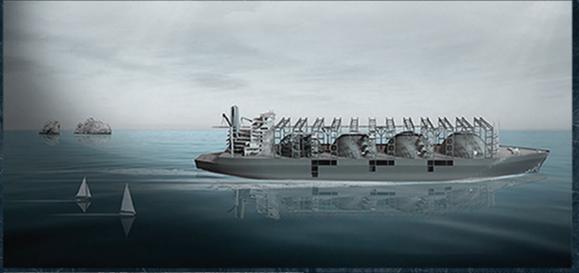
LA NAVE ANALOGA

ΚΥΚΛΑΔΕΣ - ΒΕΝΕΤΙΑ | Επαναχρησιμοποιώντας ένα πλοίο μεταφοράς υγραερίου ως επιβατηγό προς μια νέα ταξιδιωτική πραγματικότητα.

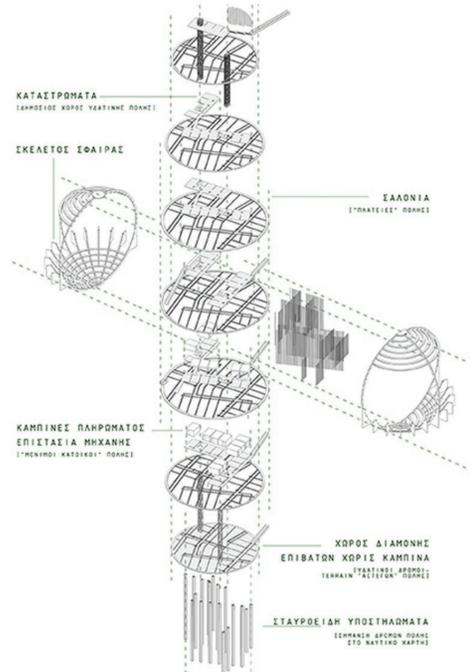
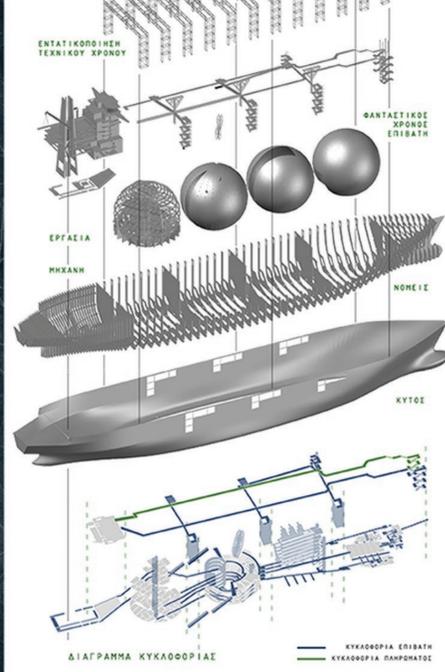
Φοιτητής: Δημήτρης Τσιλιμάρης
Επιβλέπων καθηγητής: Ηλίας Κωνσταντόπουλος
Πανεπιστήμιο Πατρών, Τμήμα Αρχιτεκτόνων Μηχανικών
Οκτώβριος 2013

As Oblivionalis | λήθη για μια «πόλη δίχως τόπο»
Το πλοίο εΐθεται να γίνεται αντιληπτό ως απόρροιο μέσο μεταφοράς, το ταξίδι ως «προσωρινή κατάσταση» και ο χρόνος ως «κενός». Ένα «γεφύρωμα των αποστάσεων», μια εκ των προτέρων κατασκευασμένη ιστορική πραγματικότητα, η οποία θεμελιωμένη στο χρόνο, επαναλαμβάνεται πολύ πριν κινή «επόμενο ταξίδι».
Στην παρούσα εργασία, επιχειρούμε την παραγωγή μιας συλλογικής επιβατικής εμπειρίας και κατ' επέκταση το σχηματισμό μιας «μνήμης του πλοίου» προς λησμόνηση. Μνήμη που γεννάται κατά τον απόπλο, ζει στο «κάρπυ της διάρκειας» του πλοίου και πεθαίνει κατά τον κατάπλο.
Η θεωρία της «αναλογικής αρχιτεκτονικής» που παρουσίασε ο Aldo Rossi με το έργο του 'La città analoga' το 1976, το «πλαίσιο και τα όρια ενός πεδίου σχέσεων, αντιστοιχιών και αναλογιών» μεταξύ μνήμης και φαντασίας, αποτελεί ξεκάθαρο παράδειγμα σύνθεσης λήθη. Επικαλούμενοι την αναλογική σκέψη στα πλαίσια μιας πόλης που ταξιδεύει, θέτουμε ως αρχή το σχεδιασμό ενός συστήματος χρονικών αντιστοιχιών. Κάθε διανυθέν ναυτικό μίλι συνδέεται ως παρελθόν με το παρόν και με το επόμενο. Απώροια αυτού, ο σχηματισμός μιας ταξιδιωτικής μνήμης όπου οι τόποι του διάπλου δε συνιστούν διακριτές χρονικές καταστάσεις αλλά «ζούν» ταυτόχρονα, ως σημεία αναφοράς μιας ενιαίας, συνεπυγμένης θάλασσας «φτιαγμένης από κάθε ανάμνηση και προσδοκία»

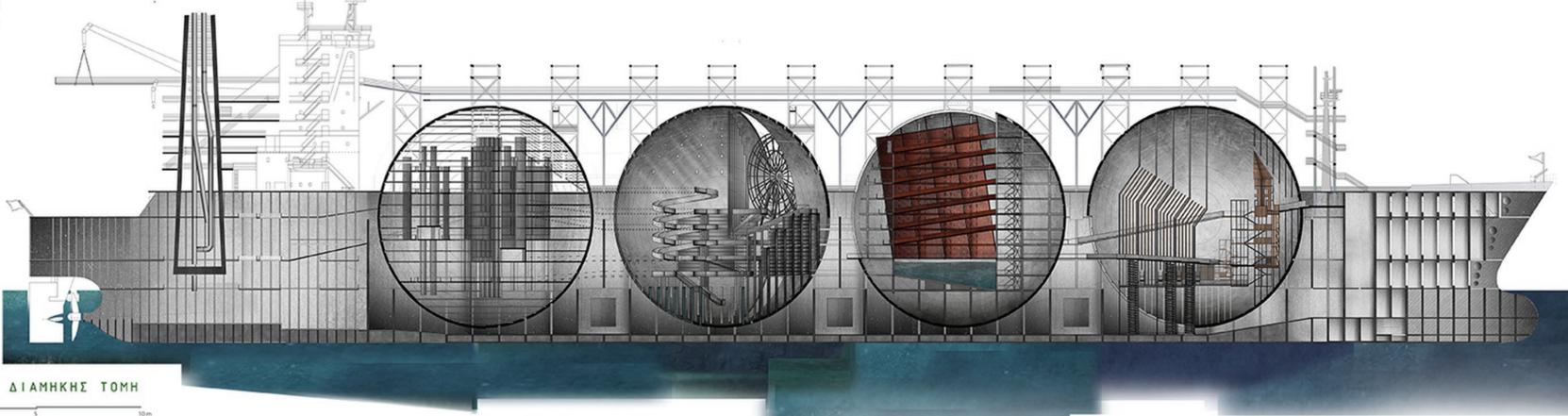
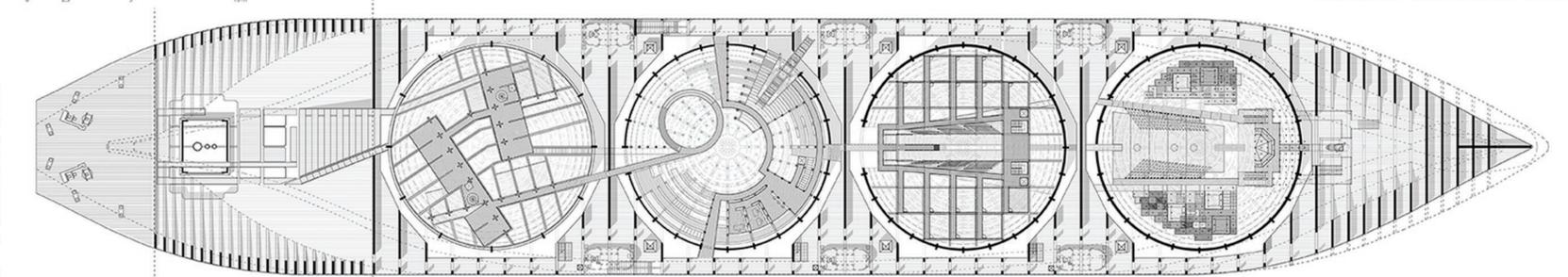
Εφόσον οι συντελεστές των πραγματικότητων των τόπων της γραμμής του δρομολογίου γίνονται αντιληπτοί ως «χρονικά κενά ανάμεσα στο χθές και το σήμερα, την ανάμνηση και την παρουσία», μεταφέρονται και εγκαθίστανται εντός των δεξαμενών του πλοίου κατά τρόπο αναλογικό.

ΣΥΝΘΕΣΗ ΤΕΧΝΙΚΟΥ-ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

ΚΑΤΩΦΗ ΕΠΙΠΕΔΟΥ ΔΙΑΜΕΤΡΟΥ ΔΕΞΑΜΕΝΩΝ

ΔΙΑΜΗΚΗΣ ΤΟΜΗ

Χρονικότητες
Η πόλη του πλοίου συντίθεται πλέον από κομμάτια άλλων τόπων. Η συνεχής, κυκλική κίνηση του επιβάτη καθιστά το χρόνο μη αλληλοδιαδοχικό αλλά ενιαίο και προσδίδει στη λογική συνοχή των δεξαμενών την έννοια των στιγμών μιας φανταστικής απεικόνισης, των μνημείων, ή ακόμα την ιδέα των «μεγάλων αιθουσών», όπου το συλλογικό δύναται να βρει κοινό τόπο έκφρασης. Καθεμιά τους αποτελεί απόσπασμα της αστικής πραγματικότητας του πλοίου, ενώ στο σύνολό τους κτίζουν το σκηνικό της εν πλω ζωής και των πράξεων του επιβάτη, ένα χώρο ψευδαισθήσεων, μια θεατρική σκηνή θρωσμάτων του νου, ένα «φανταστικό» χρόνο. Η διάγερση της αντίληψης και του συναισθήματος ενός αφηρημένου και υποκειμενικού χρόνου αντιτίθεται στο α μηχανικό περιβάλλον του πλοίου και τον «τεχνικό χρόνο». Εκείνος συντάσσεται εκτός των δεξαμενών, ως χρόνος μετρήσιμος, ρυθμικός, πεπερασμένος. Οργανωμένος γύρω από τη βιομηχανική τοπογραφία του πλοίου, συνδέεται με την εργασία του πληρώματος, τη μηχανή, τη ναυπηγική και τη ρυθμική κίνηση του πλοίου στο πέλαγος.
Το δεδομένο σύστημα του πλοίου διατηρείται, ενώ οι αυστηρές φρονιμαλιστικές υποδείξεις ακυρώνονται αποτρέποντας το σχεδιασμό ενός σύγχρονου μοντέλου επιβατηγού πλοίου ως αυτόνομο αντικείμενο ενός αναγνωρίσιμου στυλ - φορέα εξιστόρησης μιας καινοτόμου αρχιτεκτονικής εφαρμογής. Η φαντασία διαμάζεται από τη λογική και στο συγκεκριμένο των δύο χρόνων, στην φαντασιακή απεικόνιση του ρεαλιστικού, συντελείται η ταξιδιωτική εμπειρία.

Στην αναλογική μεταφορά των κυκλάδων επικαλούμαστε στοιχεία της θεωρίας της διασπαρτης πόλης όπως τις ρότες των πλοίων ως δρόμους, τα σαλόνια των πλοίων ως πλατείες της πόλης αλλά και άλλα όπως η συνεκτικότητα, η πολυκεντρικότητα, η εκκεντρότητα, η καιρικότητα [ασταθείς συνδέσεις].

Στη δεύτερη δεξαμενή, το στενό γεωγραφικό πέρασμα κυθήρων-αντικυθήρων προλαμβάνεται ως διακόπτης ή μετασχηματιστής που καταμετράει ροές. Το αρχαιολογικό εύρημα του μηχανισμού των Αντικυθήρων χρησιμοποιείται κατ' αναλογία της λαβρινθώδους του, ατελεσφόρης αποκριτογράφησης. Η σφαίρα αποτελεί σημείο υποδοχής, εισόδου/εξόδου από το πλοίο, σύνδεσης με τον τεχνικό χρόνο αλλά και πολυπρογραμματική βιβλιοθήκη.

Στην περίπτωση της Αδριατικής Θάλασσας, του πολύωρου ευθύγραμμου πλοίου, εγκαθίστανται οι χώροι κατοίκησης. Ο τριδιάστατος κάρναβος, ως σύγχρονη πρακτική σχεδιασμού καμπινών [πλοία-πολυκατοικίες] αλλά και ως ιδεόγραμμα της λογικής διαστρεβλότητας. Μια γέφυρα-επιμήκης κατόφλι τον διαπερνά αποτρέποντας το αίσθημα της ανοικτότητας μιας πλήρους γεωμετροποίησης του χώρου.

Στη σφαίρα της Βενετίας κυριαρχεί η έννοια του θέατρου και της ψυχαγωγίας. Το πλοίο έργο του Rossi "Teatro del mondo" ανακατασκευάζεται. Ο κλειστός κόσμος της Βενετίας και η θεατρικότητά της ανοίγεται προς την κλειστή πλατεία. Το ίδιο το θέατρο ανακτά τον εξ' αρχής ρόλο του: μαζί με το πλοίο, ταξιδεύει και εμφανίζεται παροδικά στην πόλη που κατ' αναλογία ανήκει.

